

РЕШЕНИЕ

№ 28750

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **2907** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.10а, ал. 4, във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на **Ф. Т.**, гражданин на **Т.**, [дата на раждане] в **Т.**, притежаващ паспорт №**U.**, чрез адв. **К. А.**, със съдебен адрес в [населено място], [улица], вх.Б, ет.1, офис 1, срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“) постановен на 09.02.2026 г. от завеждащ консулската служба в посолството на Република България в **А.**, **Т.**.

В жалбата се сочи, че в постановения отказ административния орган не е изложил фактическите основания относно липсата на предпоставките по ЗЧРБ. Счита, че постановения акт не е съобразен с Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, като е пренебрегната и задължителната практика на СЕС в тази насока. Жалбоподателят моли съда да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят - редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - КДЛ, Канцелария на Посолство на република България в [населено място], Република **Т.**, редовно призован, не се явява и не се представлява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

На 31.07.2025 г. **Ф. Т.**, гражданин на **Т.**, [дата на раждане] в **Т.**, притежаващ паспорт №**U.**, е подал заявление №25/8858 за издаване на виза „D“ на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ.

По делото са представени като доказателства: лична карта и международен паспорт на

жалбоподателя, издадени от Република Т.; Удостоверение за сключен граждански брак на жалбоподателя с българската гражданка Е. С. Х., свидетелство за съдимост, издадено от Република Т., от което се установява, че жалбоподателят не е осъждан, препис – извлечение от регистъра по гражданско състояние на общ. О., Република Т.; договор за наем от 30.10.2025 г. на недвижим имот, намиращ се в [населено място], общ.К., обл.Б.; Удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж и обяснителна записка към него; декларация по чл.2, ал.6 от ЗЧРБ на Е. С. Х.; декларация от Е. С. Х., че ще осигури финансова издръжка, битова издръжка и жилище за живеене на съпруга си Ф. Т..

На 09.02.2026 г. е постановен оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от Д. Н. К., първи секретар, З., Посолство на република България в [населено място], Република Т., мотивиран с основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е установил и отбелязал в допълнителни забележки, че – с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ; Заповед № 25/26.08.2025 г. на посланика на Република България в Република Т., с която Д. Н. К. – консулско длъжностно лице, е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Прието е като доказателство по делото и писмо рег.№М-2914/08.04.2026 г. от Държавна агенция „Национална сигурност“, с което уведомяват съда, че съгласувателната процедура по заявлението за виза на апликанта е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ - [населено място], като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система - чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

По делото е депозирано становище от началник сектор „Миграция“, ОДМВР Б., за извършени проверки по искане за дългосрочна виза на чужденец, като изразеното становище е : положително.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно. По силата на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят твърди да е налице такова засягане, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид „D“ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл.9г, ал.1 от ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото са представени Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за

условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ; Заповед № 25/26.08.2025 г. на посланика на Република България в Република Т., с която Д. Н. К. – консулско длъжностно лице, е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съдът приема, че оспореният отказ отговаря на изискването да е мотивиран.

В отказа е цитирана нормата на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

На основание чл. 10а, ал. 3 ЗЧРБ, както и като се има предвид трайната практика на съдилищата настоящият състав намира, че становището на ДАНС – по писмо рег. №М-2914/08.04.2026 г. следва да се счита като част от мотивите за издаване на процесния отказ. Ето защо следва да се приеме, че актът е в достатъчна степен мотивиран.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила, вкл. и е извършено е съгласуване с ДАНС, видно от което са направени възражения за издаване на виза, описани по-горе.

Обжалваният акт е постановен при цялостно изясняване на фактическата обстановка и в съответствие с приложимите материално-правни норми.

Посочената за приложима материалноправна норма предвижда да се постанови отказ за издаване на виза, на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, когато, с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ борави с наличие на данни, а не факти и доказателства. В тази връзка неоснователно е направеното с жалбата възражение, че липсвали доказателства в тази насока. Касае се за данни за засягане на обществени отношения, от съществено значение за реда в страната. Изложените обстоятелства в становището са относими към легалното понятие за национална сигурност по § 1, т. 1 от ДР на ЗДАНС вр. чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност и към понятието за посегателства срещу националната сигурност по § 1, т. 1 от ДР на ЗДАНС. Изложените данни в становището за жалбоподателя са такива, доколкото понятието за държавна сигурност е свързано със защита на териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, гарантиране на демократичното функциониране на институциите и на основните права и свободи на гражданите. Конституционно установеният ред в страната включва и спазването на установения ред в различните области на обществения живот, в който аспект са и данните за жалбоподателя в становището.

Република България е суверенна държава и има самостоятелно право да прецени кое лице съставлява заплаха за националната ѝ сигурност, в това число да определи това понятие и всички свързани с него елементи, както и органите и процедурата. Преценката дали чужденец представлява заплаха за националната сигурност е изключително правомощие на ДАНС, съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС. Агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България (чл. 6, ал. 3 ЗДАНС), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо в ЗЧРБ законодателят е предвидил, че основанието "с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност" може да се приложи на базата на дадено в условията на чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ становище от ДАНС. Изложените съображения, касаещи приложението на чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ, правят обсъждането на останалите, приети по преписката доказателства безпредметно. За чужденеца няма да възникне право да получи разрешение за продължително пребиваване в страна, дори да отговаря формално на всички законови изисквания за това, ако той представлява заплаха за националната сигурност.

Защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания предвидени в чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, въз основа на които се допуска да бъде ограничено правото на личен и семеен живот, какъвто е и казуса по делото. В случая правото на личен и семеен живот на жалбоподателя търпи ограничение, предвид становището на ДАНС за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата регламентира, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. С оглед посочената законова регламентация, следва изводът, че ограничението на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя е допустимо, тъй като е в интерес на националната сигурност и българската държава, в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. В случая съображенията за защита на националната сигурност имат превес пред правото на личен и семеен живот на жалбоподателя.

Твърденията за нарушено право на справедлив процес са бланкетни и не могат да бъдат споделени.

Предвид цитираните норми, послужили като основание за постановяване на оспорения отказ, следва да се направи извод, че жалбата е неоснователна. Становището на ДАНС дава възможност да се направи обоснован извод, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

В обобщение, съдът намира, че обжалваният акт е законосъобразен поради което е дължимо отхвърляне на жалбата.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 57-ми състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Т., гражданин на Т., [дата на раждане] в Т., притежаващ паспорт №U., чрез адв. К. А., със съдебен адрес в [населено място], [улица], вх.Б, ет.1, офис 1, срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“) постановен на 09.02.2026 г. от завеждащ консулската служба в посолството на Република България в А., Т.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

